

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Р4р. 9/16
Дана: 18. марта 2016. године
НОВИ САД

Апелациони суд у Новом Саду по судији Габриели Миловановић, у ванпарничном поступку предлагача З.Ј. из Д., ул. ... , коју заступа адвокат В.В. из Б., одлучујући о захтеву предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, дана 18.03.2016. године донео је

РЕШЕЊЕ

УТВРЂУЈЕ СЕ да је предлагачу З.Ј. из Д. повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Руми, који се води под бројем ПП. 43/14 (сада бр. 42/14).

НАЛАЖЕ СЕ Основном суду у Руми, да предузме мере да се парница оконча у најкраћем року.

Обавезује се Р.С. да из буџетских средстава опредељених за рад судова исплати предлагачу примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року у износу од 30.000,00 динара у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату, као и износ од од 6.000,00 динара на име трошкова поступка.

Захтев предлагача за исплату износа преко 30.000,00 динара до тражених 50.000,00 динара **одбија се као неоснован.**

Образложење

Предлагач З.Ј. из Д. је путем пуномоћника В.В. адвоката из Б., поднела захтев за заштиту права на суђење у разумном року у радном спору који се води код Основног суда у Руми под пословним бројем ПП. 43/14 са захтевом за утврђење повреде права на суђење у разумном року, и одређивања примерене накнаде у износу од 50.000,00 динара на терет буџетских средстава Р.С. опредељених за рад судова.

Поступајући по предлогу у смислу одредбе чл. 8а. и 8б. Закона о уређењу судова („Службени гласник Републике Србије број 116/08, 104/09, 101/10...101/13) Апелациони суд у Новом Саду је прибавио списе Основног суда у Руми, посл. бр. ПП. 43/14, па је увидом у наведене списе утврдио:

Предлагач З.Ј. из Д. поднела је дана 18.02.2014. године тужбу против Општине П. ради поништаја решења О.у. Општине П. од 30.01.2014. године, која тужба је заведена под бр. ПП.43/2014. Решењем од 25.02.2014. године суд је доставио тужбу туженом на одговор, те је дана 02.04.2014. године тужени поднео одговор на тужбу којим је исту оспорио. Поднеском од 23.06.2015. године тужила је ургирала заказивање рочишта у овом предмету. Припремно рочиште заказано је за 18.02.2016. године.

Поднеском од 04.12.2015. године тужени је тражио одлагање рочишта.

Предлагач З.Ј. поднела је дана 31.03.2014. године тужбу у предмету истог суда који се води под бројем ПП.84/14 којом побија решење тужене од 13.03.2014. године, а којим решењем је одбијен приговор на решење о престанку радног односа. У овом предмету одговор на тужбу достављен је 06.08.2014. године.

Предлагач З.Ј. поднела је тужбу и Управном суду дана 18.02.2014. године којим побија решење тужене од 30.01.2014. године, а којим решењем је делимично усвојен приговор на решење о нераспоређивању од 10.01.2014. године. Управни суд је донео решење број 23 У.2476/14 од 03.04.2014. године којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и предмет уступио Основном суду у Руми, као стварно и месно надлежном суду. Пред Основним судом у Руми предмет је добио број ПП. 111/14.

Дана 22.12.2015. године суд је донео решење о спајању поступка којим је спојио поступак који се води под бројем ПП. 42/14, по тужби С.Ђ. из П., са предметом ПП. 43/14, те је одређено да ће се убудуће предмет водити под бројем ПП. 42/14.

Решењем Основног суда у Руми, пословни број ПП. 111/14 од 03.07.2014. године одређено је спајање предмета број ПП. 111/14 и ПП. 43/14 ради спровођења јединственог поступка, те је одређено да ће се поступак по тужби тужиоца З.Ј. поднете 18.02.2014. године Управном суду Београд и по тужби поднетој 18.02.2014. године Основном суду Рума, ради поништаја одлуке туженог број .112-9-14-ПП-1 од 30.01.2014. године надаље водити под бројем ПП.43/14. На припремном рочишту које је заказано за 22.12.2015. године донето је решење о спајању поступка ПП.43/14 са бројем ПП.42/14 и одређено да ће се убудуће поступак водити под бројем ПП.42/14. Наредно рочиште заказано је за 26.02.2016. године.

Предмет спојених парница су решења донета од стране тужене Општина П. из П. и то решења од 30.01.2014. године којим је одлучено о приговору на решење тужене од 10.01.2014. године, а којим је утврђено да је тужиља остала нераспоређена и да јој се одобрава плаћено одсуство у трајању од 45 дана. Тужиље побијају и решења од 13.03.2014. године којим је одбијен приговор на решење тужене од 24.02.2014. године о престанку радног односа тужиља.

У предмету који је заведен код Основног суда у Руми посл. бр. ПП.85/2014 тужиља С.Ђ. поднела је тужбу 31.03.2014. године којом побија решење тужене од 13.03.2014. године. Одговор на тужбу достављен је 6.08.2014. године те је заказано припремно рочиште за 19.02.2015. године које није одржано, а предмет је уступљен на бр. ПП.42/14 где је донето решење о спајању поступака и одређено да ће се даље поступак водити под бр. ПП.42/14.

Предлагач З.Ј. је поднела Вишем суду у Сремској Митровици захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року дана 05.08.2015. године, поводом ког захтева је Виши суд у Сремској Митровици донео решење број 5 Р4п-49/15 од 18.12.2015. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одредио да ће по правноснажности тог решења предметни спис бити достављен Апелационом суду у Новом Саду као стварно и месно надлежном суду.

Спис Основног суда у Руми посл. бр. ПП.42/2014 достављен је овом суду дана 29.01.2016. године.

Одредбом чл. 32. ст. 1. Устава на чију повреду указује предлагач, утврђено је да свако има право на независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбама чл. 10. ЗПП-а („Службени гласник Републике Србије“ бр. 125/04) било је прописано да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року и да је суд дужан да настоји да се поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова. Одредбама чл. 10. ст. 2. ЗПП-а који је у примени од 01. фебруара 2012. године је прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења у складу са претходно одређеним временским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Разумни рок је оптимално потребно време да се одлучи о неком праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност и странка имала сазнања о томе да ли јој то право припада или не, чиме се постиже и правна сигурност. Овај суд налази да оправданост дужине поступка мора да се цени у односу на околности предмета и критеријума: сложености предмета, понашање тужиоца и поступање суда, као и значаја предмета за тужиоце, односно овде предлагача.

Имајући у виду природу спора (престанак радног односа), и обавезу хитног поступања суда у радним споровима, по оцени Апелационог суда, предлагач као тужилац је имао легитиман интерес да се предметни поступак оконча у што краћем року, јер се ради о спору који се води ради поништаја решења о престанку радног односа.

Апелациони суд у конкретном случају налази да се предметни поступак не може сматрати нарочито сложеним с обзиром на чињенична и правна питања која је требало расправити.

Анализирајући поступање првостепеног суда, са становишта Уставом зајемченог права на суђење у разумном року, а полазећи од утврђених чињеница и околности које се односе на оспорени судски поступак Апелациони суд констатује да поступак пред првостепеним судом од подношења тужбе дана 18.02.2014. године до решавања по предлогу траје више од 2 године, у ком периоду није одржано ни једно рочиште за главну расправу, нити је одређено извођење доказа. Суд је само доносио процесна решења о спајању парница.

Разумна дужина трајања једног судског поступка је релативна категорија који зависи од низа чинилаца који се морају узети у обзир у сваком појединачном случају према његовим специфичним околностима а најважнији су сложеност чињеничних и правних питања у конкретном предмету, понашање подносилаца уставне жалбе као странке у поступку, поступање надлежних судова који воде поступак и природе захтева, односно значај права о коме се у поступку расправља за подносиоца.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд је оценио да је предлагачу у својству тужиоца у парници која се сада води пред Основним судом у Руми, посл. бр. П1. 43/14 (сада се води под бр. П1. 42/14) повређено право на суђење у разумном року зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава, те је у овом делу предлог (захтев) предлагача

усвојен као основан, сагласно одредби члана 8а. Закона о уређењу судова уз утврђење повреде права на суђење у разумном року зајемчено чланом 32. став 1. Устава.

Имајући у виду дужину поступка пред првостепеним судом, Апелациони суд је наложио првостепеном суду да предузме све мере како би се поступак окончао и била донета одлука у наведеној правној ствари, и одлучио да се предлагачу исплати примерена накнада од 30.000,00 динара из средстава Р.С. опредељених за рад судова сагласно члану 8б. Закона о уређењу судова.

Приликом одлучивања о висини накнаде овај суд посебно ценио значај предмета за предлагача и дужину трајања укупног поступка од иницијалног акта, водећи рачуна о постојећој пракси Уставног суда РС, Европског суда за људска права у сличним случајевима и економским и социјалним приликама у РС, као и самој суштини нематеријалне штете којом се оштећеном пружа одговарајућа сатисфакција због неажурног поступања првостепеног суда. Захтев за накнаду већу од досуђене одбијен је, јер је досуђена накнада од 30.000,00 динара примерена сатисфакција предлагачу и уз изречену меру убрзања поступка, оствариће сврху која њоме треба да се постигне.

Приликом одлучивања о висини правичне накнаде цењен је укупан ток поступка од тужбе предлагача до дана одлучивања, у погледу активности суда са једне стране и предлагача као странке са друге, те је овај суд нашао да не постоји допринос предлагача непримерено дугом трајању поступка, већ је трајање поступка искључиво последица неактивности суда.

Међутим, сврха и циљ овог поступка, не може бити остварење неоправдане материјалне користи у виду досуде непримерених износа накнаде штете због тражене повреде, јер природа исте накнаде није материјална или нематеријална штета предлагачу већ накнада „*sui generis*“, а циљ овог поступка је убрзање поступка и омогућавање предлагачу као тужиоцу да у разумном и примерном року оствари своје субјективно право. Стога овај Апелациони суд сматра да су изречене мере због повреде права на суђење у разумном року адекватне околностима случаја, да ће се њима постићи сврха заштите прописана чланом 8а. и 8б. Закона о уређењу судова, тј. да ће у остављеном року бити одлучено о предлогу тужиоца за наставак прекинутог поступка.

Предлагачу су досуђени трошкови поступка у износу од 6.000,00 динара на име састава иницијалног акта од стране пуномоћника који је адвокат, применом Тарифног броја 13. важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Са наведених разлога, применом одредбе чл. 8а., чл. 8б. и чл. 15. ст. 2. Закона о уређењу судова, одлучено је као у изреци.

СУДИЈА

Габриела Миловановић.с.р.

Зто:

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба Врховном касационом суду у року од 15 дана од дана достављања.